

[Else-Merete Ross.]

periode ville være tilstrækkeligt til at dække behovet. Vi var derfor glade over, at det 3 år senere blev muligt at få gennemført en ny kollegielov med løbende 5-årig planlægning og en statslånesats på 45 pct. Der blev ikke en lovbestemt ramme med hensyn til værelsesantal, men sigtet var at nå op på ca. 3.000 om året. Dette antal antages at kunne nås i år. Statslånesatsen var i lovforslaget i 1966 foreslået sat til 35 pct., men blev bl. a. efter henstilling fra ungdomsorganisationerne sat op til 45 pct., hvorved lejen kunne reduceres med 10 pct., selv om de unge var klar over, at det ville betyde en reduktion af det samlede antal kollegieværelser.

Nu har de studerendes organisationer udtrykt ønske om en forhøjelse af statslånesatsen til 65 pct., hvilket vil give en huslejesættelse på 55 kr. om måneden. Skulle det ske inden for den givne bevillingsramme, vil det igen gå ud over antallet af nyopførte værelser. Da et bestemt antal værelser om året ikke er angivet i loven, kunne dette ønske for så vidt opfyldes uden lovændring. Personlig ville jeg så afgjort foretrække et så stort antal nye værelser årlig som muligt inden for bevillingsrammen. De værelser, der opføres, kommer nye årgange af studerende til gode senere. Da vi ved, at behovet for værelser er stort, finder jeg, at en reduktion af lejen, som jeg erkender er tvingende på et studenterbudget, vil være til fordel for et mere begrænset antal studerende, og efter min mening ville det være tegn på større solidaritet med den største mængde af studerende først og fremmest at se på antallet af nyttilkomne værelser.

I 1972 skulle der efter planerne eksistere 25.000 værelser. Det er ganske vist kun en tredjedel af, hvad de uddannelsessøgendes organisationer har opgjort behovet til. Derfor er det klart, at det ville være ønskeligt at sætte endnu mere kollegiebyggeri i gang, men lige så klart er det, at man her må afveje de mange andre ønsker om yderligere udbygning og investering og træffe et valg med hensyn til, hvad man mener er vigtigst at give nogle af de første prioriteter inden for de finansielle muligheder, der er til stede. De studerende ønsker 15.000 nye værelser om året. Det ville forøge de årlige stats-

bevillinger med ca. 265 mill. kr. om året. Jeg mener, det er vigtigt at bo godt, og at det sandsynligvis også er fremmende for studierne. Jeg mener dog, at der i tilsvarende aldersgrupper er unge, der enten allerede er færdig med uddannelsen, eller som ingen uddannelse har fået, der i lige så høj grad trænger til at finde en løsning på deres boligproblem. For mig ville det være vanskeligt at afgøre, hvad der er vigtigst: at give yderligere hjælp til kollegier eller til børneinstitutioner, som der er så hårdt brug for, og som ikke mindst vil aflaste unge familier med dårlige boliger. Og så kan man jo tale om plejehjem og alt det, vi talte om i går. Da vi på kollegieområdet uden at indberegne montering af værelser i løbet af 4 finansår er nået op fra 22 mill. til 70 mill. kr. og der er budgetteret med en ganske vist jævn stigning de følgende år, er der dog vitterlig sket en forbedring på området, selv om det ikke er nok, det indrømmer jeg villigt.

Ministeren mener, at lovforslaget skal gå i udvalg. Det er velsagtens, for at vi nærmere kan drøfte forskellige forslag, der er fremkommet fra de uddannelsessøgendes organisationer og kollegiebyggeselskaberne. Disse forslags eventuelle gennemførelse skulle kunne ske uden ændring af selve loven. Da vi sidst drøftede loven, blev det oplyst, at man ved vedtægtsgodkendelse ville påse, at der skaffes kollegianerne repræsentation i kollegiebestyrelserne. Jeg håber, udvalget vil kunne få forskellige kollegiers vedtægter at se. Det kunne nok også være af interesse for udvalget at få en redegørelse for, hvordan kommunernes interesse for kollegiebyggeriet er. Ifølge bemærkningerne til lovforslaget synes den ikke alle steder at være alt for positiv. Det er en trist oplysning at få, at nogle kommuner af økonomiske grunde er imod, at kollegier opføres med lejligheder for gifte, fordi kommunen så kan risikere at skulle give boligsikring til de pågældende; det skal den jo ikke, når det kun drejer sig om enkeltværelser.

De øvrige spørgsmål egner sig vel bedst til drøftelse i udvalget. Da en række forhold vil kunne ændres inden for den eksisterende lovs formulering, og da materialet vedrørende færdigt kollegiebyggeri efter 1966-loven er meget begrænset, kan det